

ילדי העדנים

גליון 192
פר' ויצא
ט' כסלו תשפ"ז

החברת
ילדי העדנים
בנישואות מורינו הרב שליט"א

לאה - פלך הודיה

מודברי מורינו הרב שליט"א

בעין העדשה

מסיבת הנזכה - תשפ"ג

רזאים ניסים

סיפורי ניסים וישועות מכלי ראשון

דבק שלוש שניות המכונה "דבק משוגע" כשמו כן הוא, כשהוא נדבק - זה עד הסוף. **אך כשהוא מדביק את פקק הדבק לאצבע של היד - זה מלחיץ באמת!!**
הפקק נצמד לאצבעי בלי יכולת להסירו מהעור!

מה לא ניסונו! תחכנו גם את רוב הפקק אך החלק שבדבק לאצבע נשאר דבוק. תבטחתי 50 ש' לילדי הצדיק ושוב 50 ש' כך ארבע פעמים ו- ב"ה הצלחנו להסיר את הפקק מהאצבע!

השפת אמת מביא מדרש (זה לא השפת אמת של גור זה שפת אמת אחר) "שרחל תפסה פלך שתירה ולא תפסה פלך הודיה" (מדרש רבה פרשת ויצא) מה זה פלך הודיה?

המדה של לאה זה היה פלך הודיה, תמיד היא מודה, תמיד משפחת על כל דבר. הפעם אודה את ה', זה היה העבודה של לאה. תמיד להודות, לשבח, לרקד, לכן זכתה שניצא ממנה משיח בן דוד.

ואלו רחל שרק היה לה פלך שתירה, היא הייתה נקראת תלמיד חכם. (מסביר ר' נתן בלקוטי הלכות הלכות ראש חדש) היא הייתה כביכול יותר חכמה מלאה, אבל את הסוד של לאה, של השירה והרקודים, היא לא זכתה להפיר.

התפלה הנבחרת להנצל מכל מיני קטרוג זה שירה ורקודים. כשאדם שר לפני התפלה, הוא עוטר אותה, כמו שאורזים דבר, שולחים דבר, צריכים לעטר אותו בנרות, בפלסטיקים שזה לא יקבל מכה כך צריכים לעטר את התפלה.

איך עוטים את התפלה שלא יהיה לה שום קטרוג? לכסות אותה מעינים זרות שלא יגנובו אותה באמצע? כשאורזים דבר בחתיכת נייר, אדם לא יודע מה זה. אם הוא היה יודע שיש שם יהלומים, הוא היה גונב את זה. עכשו הוא צריך להעביר אלף חבילות, הוא לא יכול לבדוק אלף חבילות. אבל אם זה לא עטוף, הוא יכול לדעת איזה חבילה של יהלומים.

לכן צריכים לעטר את התפלה, איך עוטים אותה? עוטים אותה בתוף הודאה! את התפלה עוטים עם שירים, עם נגונים. כמה שיותר שירים ונגונים ככה עוטים אותה עד שאין עליה שום קטרוג.

לכן תפלה ראשי תבואת לאה תפסה פלך הודיה.

דבר המשיגיה

ילדים צדיקים ומתוקים
שלום וברכה!

יעקב נמצא בבריחה מאחיו הרשע עשו, אל דודו הרשע לבן. יעקב נמצא לבד, כאשר הוא בורח לזמן רב, לשחות בנכר.

בדרך כשהוא יושן: "ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה... וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי."

יעקב אבינו בתקף הרדיפה ה' הראה לו, תדע לך אני פאן לגיד, ממש... "יש ה' במקום הזה".

זה מוסר השכל לדורות, לא לשפח ה' נמצא אתנו בכל מקום ובכל מצב!

(משיבת נפש - ל"ב) "ויקץ משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי". ובזה תקן להכניס בלב כל הנפשות לדורות עד היום הזה שאכלו הנפשות הנפולין מאד שסוברים שבמקומם אין נמצא שם השם יתברך חס ושלום, ושכל בחינת התעוררות דקדושה שלהם אינו נחשב לכלום, ידעו הם גם כן ויאמינו באמונה שלמה שגם במקומם יש השם יתברך בכל מקום שבעולם."

בברכת א גוט שבת,
המשגיח נפתלי ביק.

תקציר: ר' יהושע גילה קצה חוט על ילד יהודי שנחטף ולפי הסימנים הוא הבין שכנראה זה בנו. הפונדקאי שאירח אותו הסכים לנסות לעזור לו ולברר מה קורה עם הבן.

היכן אתה?

סיפור בהמשכים | פרק ג'

המרחק בין הכרכרה וביןם הלך וקטן. לפתע, הטיל עצמו ר' יהושע ארצה, והשתטח מלוא קומתו לרוחב המסילה. הפונדקאי נותר להמתין מן הצד.

משהבחין רכב הכרכרה במעשהו של האיש, מיהר לבלום את הסוסים והאט את קצב דהירתם. חלפו רגעים אחדים עד שניצב היה ר' יהושע פנים אל פנים מול הבישוף, שופך ומתנה לפניו את מרי שיחו.

הבישוף האזין ליהודי בקשב רב. הוא עיוות את פניו בסלידה, כמביע מורת רוח ממעשהו של אדון העיר, ואף השמיע גניחה של השתתפות בצערו של האב הנגזל. משסיים היהודי את דבריו, נענה הבישוף ושאל:

"היש ברשותך עגלה וסוסים?"

"יש - השיב היהודי - "בפונדק הקרוב הם חונים!"

**"ניחא!" - השיב הבישוף -
"הבא את עגלתך אל סמוך
לשערי טירתו של האדון, ואתה,
התייצב ועמדת ליד השער. אל
תזוז משם, עד אשר אראה במה
אוכל לעזור לך!" - - -**

בקול חנוק, וכשדמעות גיל זולגות מעיניו, הודה היהודי לבישוף, על נכונותו לבוא לעזרתו, ומיהר לאוץ בחזרה אל הפונדק, לעשות כאשר צווה.

דבריו הנרגשים של האב, פעלו את פעולתם בקרבו של הפונדקאי. עם בוקר, קם ויצא ללכת אל חצר הטירה, בה היו לו אי אלו מכרים, מבין עובדי המטבח, בגין היותו מספק להם, מדי פעם, מצרכי מזון שונים מפונדקו.

בצהרים, שב הפונדקאי מחצר הטירה, וחדשות בפיו:

הילד - כך גילה לו אחד המשרתים - אכן ילד יהודי הוא, ובדיוק היום, לעת ערב, אמור להתקיים, בחצר הטירה, טקס 'הטבלתו' לנצרות. לכבודו של האדון, אמור להגיע הבישוף העליון בכבודו ובעצמו אל הטקס, כדי להעביר את הילד על דתו.

**"נראים הדברים" - הכריז
הפונדקאי נלהב - "כי אכן ילדך
שלך הוא זה!"**

**"אף זו שמעתי באקראי!" -
הוסיף הפונדקאי ואמר - "כי
הבישוף, דווקא אדם נוח הוא,
ואף אינו מצטיין בשנאת ישראל לוהטת מדי. עלה, אפוא,
בדעתי רעיון, מוזר קימעה, ונועז קמעותיים, כי לפנות ערב,
מועד הגעתו המשוער של הבישוף העירה, אצא עמך אל
מבואות העיר, וכבואו, תטיל את עצמך למרגלות מרכבתו,
ותבקש לתנות לפניו את אסונך!"**

**אפשר, לכשישמע כי בן יחיד הוא לך, אשר זכית להיפקד בו
לאחר שנות ציפיה ארוכות, יחוס עליך, ויאות לשכנע את
אדון העיר, כי ישחרר את הילד ויחזירנו לך!" - - -**

עם נטות צללי ערב צעדו השניים יחדו אל מחוץ לעיר.

צמד סוסים דוהרים, ניראה באופק, מושך אחריו כרכרה כבודה ומפוארת. שני היהודים הממתנים, עקרו ממקומם באחת, ופסעו אל צידי הדרך.

זה עתה הגיעה הבישוף הגדול אל הטירה. לכבוד המאורע הנדיר, התקבצו ובאו כל אנשי השררה אשר בעיר, אדוני הסביבה, ידידיו של האדון מקרוב ומרחוק, ומאות הפקידים והמשרתים העובדים בטירה, כדי להיות נוכחים וליטול חלק בטקס ההמרה.

בתוך ההמולה החגיגית, לא שת איש את לבו, ליהודי הזר, אשר ניצב מחוץ לשער חצר הטירה. ובעוד ר' יהושע ניצב מבחוץ, חמק לו הפונדקאי אל החצר הענקית פנימה, ומצא לו עם מי ממיודעיו שם לקשור שיחה. אדהכי, היטה את אוזניו לכל עבר, ובלש בעיניו לעמוד על המתרחש.

לאחר שנתקבל הבישוף בחצר הטירה ברוב עם, יצא לקראתו, מתוך הטירה, האדון בכבודו ובעצמו, כשהוא נושא בזרועותיו את הילד המאומץ, מלופף בבגדי שש וריקמה ומעוטר במשכיות זהב וכסף לרוב.

המשך בשבוע הבא בע"ה.

○ אבל אם הבעל חי היה ישן או סומא, או חולה מחמת חום שנולד בגופו, חיב.

○ הצד בהמה וחיה חגר, או חולה מחמת עיפות שהוא יגע ואינו יכול לרוץ ממקומו, או בעל חי שהוא זקן או קטן שאינו יכול לרוץ, פטור אבל אסור. ואינו עובר על איסור צד משום שהבעל חי הוא כבר נצוד ועומד.

הבדל - י

ל"ט מלאכות שבת

מלוקט משולחן ערוך ומגדולי הפוסקים

בירושלמי מסכת שבת (פ"א ה"ב) מובא סיפור על רבי יהושע בן לוי, שהיה רגיל בכל יום שישי, לשמוע את הפרשה מנכדו.

ערב שבת אחת שכת, ויצא להתרחץ באחת מהמרחצאות של טבריה. התלווה אליו רבי חייא בר בא ורבי יהושע היה נסמך על כתפיו. לפתע, לאחר שכבר נכנס לבית המרחץ, כשכבר התחיל להתארגן על מנת להתרחץ לכבוד שבת, נזכר שעדיין עוד לא שמע את הפרשה מבן בנו (נכדו) כפי שנהג מידי שבוע.

מיד כשנזכר אמר לר' חייא, אני מתארגן ויוצא חזרה לביתי, שאלו רבי חייא: "רבי הרי למדת אותנו שאם התחילו להתרחץ לפני שהתפללו, לא צריכים להפסיק לתפילה, אם כן קל וחומר כאן שזה בשביל לימוד תורה, שאתה לא צריך להפסיק, ולכן קודם תתרחץ ואחר כך תלך ללמוד עם נכדך."

השיב לו ר' יהושע: "וכי קלה היא בעיניך שכל השומע פרשה מן בנו כאלו הוא שומעה מהר סיני. מהטעם שנאמר "והודעתם לבניך ולבני בניך", וסמוך לזה "יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחורב". ומזה למדים שלימוד תורה עם הבן או הנכד הוא ממש כמו קבלת התורה באותו היום שעמדנו לפני ה' על הר סיני. ולכן אני חייב להפסיק ולרוץ ללמוד תורה עם נכדי."

מחכים לכם באולם התפילות בשבת אחרי הצהריים בין 15:10 – 16:10
הפתעות מיוחדות לאבות ולבנים.

קומיקס ברסלב

סדרה

מקומך ליבנו שולחים אננו את ברכתנו לחתנים:

אברהם אסרף ג"י

לרגל הכנסו לנועם עול תורה ומצוות, יהי רצון שתזכו לעלות מעלה מעלה בעבודת ה' ובדרכי החסידות, בדרך רבנו הקדוש ומוריגנו הרב שליט"א.

מאחלים: ילדי הצדיק.

חזל טוב

